

Voor de kleuters

AB VISSER

De Haas en de Schild-pad

Op een mooi-e len-te-dag kwa-men in het veld al de die-ren bij-een, om het Len-te-feest te vie-ren. Je zag er de haan met op-ge-poet-ste veren, de vos, die van-daag vrien-de-lijk lach-te te-ge-n de ko-nijn-tjes, de trot-se pauw, de druk-ke mus, de wolf, de beer en o nog veel meer die-ren. Zij wa-ren al-len bij-een, om-dat de win-ter heen-ge-gaan was en de len-te aan-brak. Na-dat de ko-ning der die-ren, de prach-ti-ge leeuw, zijn feest-re-de had ge-hou-den en de 'kre-kel-tjes een lied ten ge-ho-re ge-bracht had-len, be-gon-nen de wed-strij-den.

Eerst kwa-men de vo-gels aan de beurt. Die noes-ten al maar rond-vlie-gen. Wie dat vol-ield, zon-der dui-ze-lic te wor-den, was de win-jaar. De zwa-luw won het ten-slot-te.

Nu volg-den er ver-schil-len-de an-de-re spe-len, af-ge-wis-seld door trac-ta-ties. Je kunt je voor-stel-len, dat het een druk-te van be-lang was. De spreeuw had het hoog-ste woord. Hij deed ie-der-een na. Soms kwek-te hij als een kikker, dan weer zong hij als een lijs-ter. Maar nie-mand werd er boos om. Het was im-mers feest. Bij een ho-ge beu-ke-boom ston-den en za-ten een groep-je die-ren, waar-on-der Lang-oor, de haas. Hij snoef-de en sloeg zich met de poot op de borst: „Ik loop het hard-ste van al-le die-ren. Er is niet één, die het van mij win-nen kan.”

„O, nee,” zei de hond, „dat zul-len we dan eens zien.” De an-de-re die-ren juich-ten: „Ja, ja laat dat eens zien.”

De haas en de hond be-paal-den de af-stand en één... twee... drie, daar sto-ven ze heen. De hond liep zo hard, dat de tong hem uit de bek hing, maar... hij moest het af-leg-gen te-ge-n de haas.

„Zie je wel,” zei de haas, „ik heb het jul-lie toch ge-ze-gd!”

On-der-tus-sen waren er meer die-ren ko-men aan-lo-pen. Ie-der-een sprak er o-ver.

„Ik wil het ook wa-gen,” zei de vos.

„Ik ook,” zei-den het hert en de muis en de kat en het paard.

Maar zij al-len ver-lo-ren het sma-de-lijk.

De haas zet-te een ho-ge borst en werd hoe lan-ger hoe ver-waan-der.

„Is er mis-schien nog ie-mand?” vroeg hij de kring rond; maar nie-mand ant-woord-de. Toen kwam de schild-pad. Zij was een beet-je doof. „Wat is hier te doen?” vroeg zij de slang. De slang sis-te: „De haas wint het van ie-der-een bij 't hard-lo-pen. Nu is er nie-mand meer, die het aan-durft.”

„Dan zal ik het doen,” zei de schild-pad.

De slang lach-te haar uit: „Jij? Jij ver-liest het nog van de slak.”

Maar de schild-pad hield vol. Zij zei-de: „Wij gaan een he-le lan-ge af-stand lo-pen. Tot aan de ho-ri-zon.”

De haas en de schild-pad stel-den zich op. De leeuw tel-de af en daar schoot de haas heen. Zij was al haast uit het ge-zicht, toen de schild-pad nau-we-lijks tien me-ter ver was. Al de die-ren lach-ten haar uit. Maar zij dacht: de weg is nog lang, wacht maar.

Te-ge-n de avond werd de haas moe, maar de schild-pad wan-del-de kalm ver-der. De haas sliiep des nachts maar de schild-pad wan-del-de kalm door. Zo kwam hij toch nog het eer-ste aan. Te-ge-n de die-ren, die haar eerst had-den uit-ge-la-chen, zei-de zij: „Wie het laatst lacht, lacht het best!” en tot de haas zei ze: „Hard-lo-pers, zijn dood-lo-pers!”

